

„Éberem várjátok tehát az Emberfiát, mert eljön abban az órában, amikor nem is gondoljátok.”

Augusztus 7.: Évközi 19. vasárnap

A Szentmise olvasmányai:

- Bölcs 18,6-9**– Az Egyiptomból való kiszabadulás éjszakáját felkészülten várta a választott nép, mert Isten esküvel erősítette meg ígérését, és így bizalommal várták a szabadulást.
- Zsid 11,1-2. 8-19** – „A hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk.”
- Lk 12,32-48** – Senki nem tudja sem a napot, sem az órát. Ezért álljunk mindig felkészülten az Úr eljövetelére, és álljunk készen a végső számadásra.

Örömhír

A választott nép emberei hittek, és bátran néztek az események elébe. Mert a hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, a hit meggyőződés arról, amit nem látunk. A bizonyosságot ebből merítették egykor, és meríthetjük ma is. Nemcsak ők, mi is. A hitükben kapták meg azt az erőt, amellyel feltétlen bizalomra tehetek szert az Úr hűségében és ígérétében. S bár voltak, akik nem élték meg a pillanatot, hogy az ígért földjére léphessenek, mégis úgy élték életüket, hogy erre a hitre építettek. Jézus is arra figyelmeztet: „*Csípőtök legyen felővezve, kezetekben pedig égő gyertya legyen. ...mert: Boldogok azok a szolgák, akiket Uruk megérkezésekor ébren talál.*” Vajon reggelként, amikor mi felébredünk, készek vagyunk arra, hogy úgy teljen el a napunk, ahogy Jézus kéri tőlünk? Figyelünk, tevékenyek vagyunk, gondolunk másokra is magunkon kívül, teszünk hasznosat, jót? Vajon jut idő az együttlétre, a szeretteinkre, az imádságra, a megbékélésre? S vajon Jézussal való találkozásainkban megvan-e bennünk az a feltétlen bizalom, amellyel ráhagyatkozunk még a megoldhatatlannak tűnő nehézségeinkben is? Hiszünk-e úgy az öröklétben, mint egykor az ősök az ígért földjében?

Szentáldozáskor az Oltáriszentségben Jézus nekünk adja önmagát. Ebből meríthetünk erőt, kitartást és megtisztulást, hogy minden napnak minden pillanatában éberek lehessünk. S amikor nem gondolunk rá, és eljön, a lehető legteljesebb harmóniában adhatunk számot életünkről. „*Éberem várjátok tehát az Emberfiát, mert eljön abban az órában, amikor nem is gondoljátok.*” Időről-időre érdemes ezt a gondolatot újra és újra elővenni és elmélkedni rajta. Emlékeztetni önmagunkat, hogy ez a figyelmeztetés nekünk is szól. Mert oly könnyen hiábavalóvá válhatnak tetteink. Oly könnyen szürkévé, egyhangúvá lehetnek napjaink. A Jézussal való találkozás öröme legyen része életünknek. A Szentséghez való járulás adjon erőt, s hitet reményeinknek, és bár elménk fel nem foghatja, hitünk szent titkát éljük meg meggyőződéssel, mert akkor kezünkben a gyertya lángja soha nem fog kialudni. Akkor felkészülten várhatjuk az eljövendő Emberfiát.

Augusztus 8.: Szent Domonkos áldozópap

1170-ben született a kasztíliai Caleruegában a nemes Guzman család gyermekeként. A keresztségben Silosi Szent Domonkos nevet kapta. *Domonkos = Domini canis = az Úr kutyája*. Elbeszélik, hogy Domonkos édesanyja -- mint ez sok más szent édesanyjával megtörtént -- fia születése előtt álmot látott, és az álom prófécia volt a gyermek jövőjéről. Látott egy kicsi, tarka kutyát, amely a szájában fáklyát vitt, körbefutotta és lángba borította az egész földet. Ebben a domonkosok később magukra ismertek, amikor fekete-fehér ruhájukban és lángoló szavukkal, mint a nemes vadászkutyák -- Nagy Szent Gergely hasonlította az igehirdetőket a kutyákhoz -- elkergették a rókákat, amelyek az Úr szőlőjét pusztították. Domonkos, miután tanulmányait befejezte, Osmaszékesegyházának kanonokja lett. 1206-ban Róma felé vette útját barátjával Azevedói Diego püspökkel, de III. Ince pápa Dél-Franciaországba küldte őket, Albi városába, hogy az ottani, albigenseknek is nevezett kathár eretnekeket visszavezessék az Egyházba. Életükkel és igehirdetésükkel akartak tanúságot tenni Krisztusról. Diego kicsiny női közösséget alapított, melynek irányítását halála után Domonkos vette át. 1215-ben azonban Toulouse-ba ment két társával, ez tekinthető a róla elnevezett koldusrend első közösségének, amely 1216-ban vette át az ágostoni szabályzatot. Minden jövedelmet elhárítottak, koldulásból éltek a mindenkori megyéspüspöknek alárendelve. Domonkos 1217-ben előírta a közösség tagjainak a teológiai tanulmányokat és az igehirdetésre való komoly felkészülést. 1218-tól a rend egész Európában rohamosan terjedt, Honorius pápa 1217-ben védelmébe vette a „*prédikáló testvéreket*” és ezt írásba adta. (*Ordo fratrum praedicatorum*) Domonkos 1221. augusztus 6-án halt meg, és 1234. július 3-án avatták szentté.

Forrás: Szentek Lexikona

Augusztus 9.: A Keresztről nevezett Szent Teréz Benedikta, (Edith Stein) szűz és vértanú, Európa társvédőszentje

Edith Stein 1891-ben született Breslauban ortodox zsidó családban. 1904-ben elhagyta a judaizmust, és ateista lett. Nagy érdeklődéssel fordult a filozófia felé; a Göttingeni Egyetemen Edmund Husserl asszisztense volt, és nála szerzett diplomát. 1921-ben a kezébe került Avilai Szent Teréz misztikus önéletrajza, amely nagy hatással volt rá. Miután 1922. január 1-jén megkeresztelkedett, lemondott a Husserl melletti asszisztensi állásáról, és a speyeri domonkos nővérek leányiskolájában lett tanár. 1923 és 1933 között tanított, előadásokat tartott. 1934-ben belépett a kölni karmeliták kolostorába, ahol a Keresztről nevezett Terézia Benedikta nevet kapta.

A zsidóüldözés kieleződésekor felkínálták neki egy menekülési lehetőséget: tanítói állást egy latin-amerikai egyetemen. Alapvetően két okból utasította vissza: az igazságkeresés és a népéhez való hűség miatt. 1939. június 6-án ezt írta: „már mostantól elfogadom azt a halált, amelyet Isten elgondolt számomra, teljes engedelmisségben, örömmel átadom magam az Ő szent akaratának”.

A holland püspöki konferencia 1942. július 20-án nyilvánosan elítélte a náci fajelméletet; az állásfoglalást az ország összes templomában felolvasták. Válaszként 1942. július 26-án Hitler elrendelte Hollandiában is az áttért zsidók letartóztatását. Ekkor hurcolták el Edithet és testvérét, Rosát is. 1942. augusztus 9-én érkezett meg Auschwitzba, ahol még aznap megölték.

1987. május 1-jén avatta boldoggá Szent II. János Pál pápa Kölnben. 1998. október 11-én szintén a lengyel pápa avatta szentté, majd 1999. október 1-jén Európa társvédőszentjévé nyilvánította Sziénai Szent Katalinnal, Avilai Nagy Szent Terézzel és Szent Brigittával együtt. Tanítását példaként állította a keresztény hívek elé: „A Keresztről nevezett Terézia Benedikta nővér mindnyájunknak mondja: Ne fogadj el semmit igazságnak, ami szeretet nélkül van! És ne fogadj el semmit szeretetnek, ami igazság nélkül van!”

Forrás: Magyar Kurír

Augusztus 10.: Szent Lőrinc diakónus és vértanú

Legendája szerint Szent Lőrinc Valerianus császár keresztényüldözése idején II. Sixtus pápa tanítványa és – kiváló tulajdonságai miatt – fiatal kora ellenére fődiakónus volt; a szent áldozat bemutatásánál segédkezett. Törődött a szegényekkel és a betegekkel is, alamizsnát osztott közöttük. A hagyomány szerint sok beteget gyógyított meg csodálatos módon, és vakok szeme világát is visszaadta.

A pápát 258. augusztus 6-án elfogták. Lörincre bízta az egyház kincseit azzal, hogy ossza szét az egészszet a szegények között. Mihelyt megtudták, hogy Lőrinc a vagyont őrzője, elfogták őt is, és követelték tőle a kincseket. Ekkor Lőrinc elővezette a betegeket és a szegényeket, mondván, hogy ők az egyház kincsei.

Ezután kegyetlenül megkínózták Lörincet, és fogságba vetették. Itt is gyógyított és keresztelte a megtérteket. Kivégzése előtt kínzói először megostorozták, majd kínpadra vonták Lörincet, aki a legrettenetesebb gyötrelmek közepette is Istent magasztalta:

Kapolcs, 2016. Augusztus 7.

„Áldott légy Uram, Istenem, hogy ennyire könyörületes vagy méltatlan szolgáló iránt. Add kegyelmedet, hogy a jelenlevők lássák: nem hagyod el szolgálódat, megvigasztalod őket a veszedelem idején.” Ekkor – a hagyomány szerint – megjelent az Úr angyala, és letörülte a verítéket homlokáról, a vért sebeitől. Amikor megfenyegették, hogy egész éjjel a kínpadon sanyargatják, így kiáltott: „Az én éjszakám sötétséget nem ismer; ott minden nappali fényárban úszik”.

Végül 258. augusztus 10-én tüzes rostélyra fektették a diakónust, lángra lobbanni nem engedték, hogy továbbtartson a szenvedése. A legenda szerint amikor már egy darabig mozdulatlanul feküdt a parázs fölött, vidáman szólt a prefektusnak: „most már megfordíthatnál; ez az oldalam eléggé megsült.” A legenda ugyanakkor arról is beszámol, hogy kínzása közben könnyeket ontott embertársai bűnei miatt. Az égre emelve szemét, imádkozott; könnyei végigfolytak az arcán. Nem magát siratta: Róma megtérését kérte az Úrtól. Haláláig szüntelenül imádkozott. A hívő nép az augusztus 10-e körül látható hullócsillagokat „Lőrinc könnyei”-nek nevezi.

Vértanúságának feltételezett helyén, a Via Tiburtina mellett 330-ban Nagy Konstantin császár bazilikát építtetett (San Lorenzo fuori le mura), mely egyike Róma hét fő templomának.

Augusztus 11.: Szent Klára szűz

1194-ben Assisiben született a befolyásos Offreduccio Faverone családból. 1211-ben a virágvasárnapi körmeneten a püspök palmaágot adott Klára kezébe, ezzel jelezve, hogy az Assisi Szent Ferenc az elkötelezett szerzetesi életre bátorította, s az általa adott tanácsot jónak tartja, s Klára apáca lehet. Családja ellenkezése miatt Klára megszökött otthonról és a Porciunkula nevű Szűz Mária kápolnában Ferenc átadta neki a bűnbánók ruháját. Klára a klarissza nővérek alapítója. Első kolostoruk San Damiano templom mellett volt. Ide csatlakozott később Klára anyja és húgai is. 1253-ban IV. Ince pápa hagyta jóvá a rendet, és az alapító Klára halála napján vette kézhez a pápai döntést. 1253. augusztus 11-én hunyt el. Teste máig sértetlen. 1255. augusztus 15-én avatták szentté.

Augusztus 12.: Chantal Szent Johanna Franciska szerzetesnő

1572. január 28-án Dijonban született, Frémoyt báró leányaként. 1592-től boldog házasságban élt férje haláláig, 1601-ig. Négy gyermekük született. Férje halála után apósághoz költöztek, ahol azonban sok megaláztatásban volt része. 1604-ben találkozott Szalézi Szent Ferencsel, akinek hatására és irányítása mellett 1610-ben megalapította a vizitációs apácák zárdáját, melyet nagy bölcsességgel irányított. Eredetileg nem éltek volna klauzúrában (a külvilágtól elzárta), hanem kijártak volna a városba betegeket ápolni, rászorulókat segíteni, a lyoni érsek azonban rájuk kényszerítette a klauzúrát, és ezért a lánynevelésnek szentelték az életüket. Johanna 1641. december 13-án hunyt el, 1751-ben boldoggá, 1767-ben XIII. Kelemen pápa szentté avatta. Emléknapja a közelmúltban került decemberről erre a napra.

Híreink

Augusztus 14: Szentségimádás – Kapolcs (a Szentmise után)

Augusztus 15: Nagyboldogasszony napja Vasárnapi Szentmise rend

Írta és szerkesztette: Timár Ildikó Ágnes